

ANAYASA MAHKEMESİ KARARI

E. Sayısı:1968/62

K. Sayısı:1969/16

Karar günü:3/4/1969

Resmi Gazete tarih/sayı:3.1.1970/13390

İtiraz yoluna başvuran : Yığılca Sulh Ceza Mahkemesi

İtirazın konusu : 6831 sayılı Orman Kanununun 114. maddesindeki "bir dekardan fazla" ibaresinin Anayasa'nın 12. ve 131/1. maddelerine aykırı bulunduğu kanısı ile ve Türkiye Cumhuriyeti Anayasa'sının 151. maddesine dayanılarak mahkememize başvurulmuştur.

I. Olay :

6831 sayılı Orman Kanununa aykırı eylemden dolayı sanık hakkında bu kanunun 17. ve 93. maddeleri uyarınca açılan ve Yığılca Sulh Ceza Mahkemesinin 1966/536 sayısını alan kamu davasının duruşması sırasında mahkeme; 936 metrekarelik orman sahasının tahrip edilerek açıldığının keşifle anlaşılması üzerine Orman Kanununun türlü orman suçları ile tahrip edilen veya yakılan bir dekardan fazla sahalara için tazminattan başkaca ağaçlandırma masrafına da hükmolunmasını buyuran 114. maddesindeki, "bir dekardan fazla" ibaresini ele almış ve bu ibarenin Anayasa'nın 12. ve 131/1. maddelerine aykırı olduğu kanısına vararak Anayasa Mahkemesine başvurulmasına ve duruşmanın geri bırakılmasına 8/11/1968 günlü 14. oturumda karar vermiştir.

III. Yasa metinleri:

1- İtiraz konusu hüküm :

İçindeki bir ibare itiraz konusu olan 6831 sayılı Orman Kanununun 114. maddesi şöyledir:

(Madde 114- Her türlü orman suçları ile bir dekardan fazla tahrip olunan veya yakılan sahalara için bu kanunda yazılı tazminattan başka ayrıca beher dekar için 200 lira hesabıyla ağaçlandırma masrafına da hükmolunur.)

2- Mahkemenin dayandığı Anayasa hükümleri :

Türkiye Cumhuriyeti Anayasa'sının, mahkemenin gerekçesine dayanak yaptığı 12. maddesi ve 131. maddesinin birinci fıkrası aşağıda gösterilmiştir.

(Madde 12- Herkes, dil, ırk, cinsiyet, siyasî düşünce, felsefi inanç, din ve mezhep ayırımı gözetilmeksizin, kanun önünde eşittir.

Hiçbir kişiye, aileye, zümreye veya sınıfa imtiyaz tanınmaz.)

(Madde 131/1- Devlet, ormanların korunması ve ormanlık sahalara genişletilmesi için gerekli kanunları koyar ve tedbirleri alır. Bütün ormanların gözetimi Devlete aittir.)

IV. İlk İnceleme:

Anayasa Mahkemesi içtüzüğü'nün 15. maddesi uyarınca 26/11/1968 gününde yapılan ilk incelemede dosyada eksiklik bulunmadığından işin esasının incelenmesi oybirliği ile kararlaştırılmıştır.

E. Sayısı:1968/62
K. Sayısı:1969/16

V. Esasın incelenmesi :

İtirazın esasına ilişkin rapor, mahkemenin. 11/11/1968 günlü ve 1966/536 sayılı yazısına bağlı olarak gelen gerekçeli karar ve ekleri, Anayasa'ya aykırılığı ileri sürülen hüküm, mahkemenin dayandığı Anayasa maddeleri ve bunlarla ilgili gerekçeler ve Meclis görüşme tutanakları ve konu ile ilişkisi bulunan öteki metinler okunduktan sonra gereği görüşülüp düşünüldü :

Anayasa, ormanların korunması ve ormanlık sahaların genişletilmesi için gerekli kanunları koymayı, tetbirleri almayı ve bütün ormanları gözetim altında bulundurmaya ödev olarak Devlete vermiştir. (Madde 131/1) Yine aynı madde hükümlerine göre Devlet ormanları. Devletçe yönetilir; Devlet ormanlarının mülkiyeti, yönetimi ve işletmesi özel kişilere devrolunamaz ormanlara zarar verebilecek hiçbir faaliyet ve eyleme müsaade edilemez; yanan ormanların yerinde yeni orman yetiştirilir; orman suçları için genel af çıkarılamaz; ormanların tahribine yol açacak hiçbir siyasi propaganda yapılamaz.

Bugün için ormanların korunmasını, geliştirilmesini, işletilmesini, yönetimini 8/9/1956 gününde yürürlüğe giren 31/8/1956 günlü ve 6831 sayılı Orman Kanunu düzenlemektedir. Bu kanunda Devlet ormanlarına, kamu tüzel kişilerine ait ormanlara, özel ormanlara ilişkin çeşitli hükümler yer almıştır. Kanunun "Müşterek hükümler" başlığını taşıyan Beşinci faslında ise özellikle ağaçlandırma ve imar işleri, orman yangınlarının söndürülmesi, suçların kovuşturulması ve ceza müeyyideleri hükme bağlanmaktadır.

Orman Kanunu hükümlerine aykırı eylemlerin bu kanunda yazılı cezaları hafif para cezası, hafif hapis, ağır para cezası, hapis; hapisle birlikte ağır para cezası ve zorunlu olarak özetlenebilir. (Madde : 91-111) Kimi durumlarda Türk Ceza Kanununun hükümlerine de gönderme yapılmıştır. Kanun, bu müeyyidelerle yetinmemekte; ayrıca zarar varsa, istem halinde tazminata ve bir dekaradan fazla tahrip edilen veya yakılan alanlar için, tazminattan başkaca ağaçlandırma masrafına da hükmolunmasını zorunlu kılmaktadır. (Madde : 112-114).

İtiraz yoluna baş vuran mahkemenin Anayasaya aykırı olduğu kanısına vardığı 114. maddedeki bir dekar veya daha az yüzölçümünde ormanlık alanı yok edenleri ağaçlandırma masrafını ödeme yükümü dışında bırakan hükümdür. Yukarıda da görüldüğü üzere mahkeme, hükmün, Devletin Anayasanın 131/1. maddesi uyarınca ormanların korunması ve ormanlık alanların genişletilmesi için gerekli tedbirleri atması yolundaki ödevi ile bağdaşmadığı ve orman suçlarını işleyenler arasında eşitsizlik soktuğu görüşündedir.

Önce 114. maddenin getirdiği ağaçlandırma gideri hükmünün niteliği üzerinde durulması yerinde olacaktır. Ormanı tahrip etmek veya yakmak voliyile suç işleyen ve ayrıca bu nedenle orman idaresini zarara sokan kimsenin, zararı ödemesi elbette ki yerindedir. İdarenin yok edilen orman alanını ağaçlandırmak için katlanacağı gider de orman suçu dolayısıyla uğradığı zararın bir bölümünü oluşturur. Ancak 114. maddenin getirdiği düzenleme gerçekte var olan bir zararı karşılıya bilir durumda değildir. Ağaçlandırmanın yol açacağı gerçek gider, ancak ağaçlandırma bittikten sonra belli olabilir. Oysa 114. madde bu gideri önceden ve götürü olarak kestirip atmaktadır. Öte yandan, bilindiği üzere 6831 sayılı kanun tasarı halinde iken hükümet, (kanun tasarısının 116. maddesi) ağaçlandırma giderini hektar başına beşyüz lira olarak önermiş ve yanın hektar ve daha aşağı yüzölçümündeki alanlar için bu yükümü koymamıştır. Sonradan Türkiye Büyük Millet Meclisi Tarım Komisyonu ağaçlandırma giderini (Bugün yürürlükte olan 114. maddedeki biçimiyle) dekar başına 200 lira olarak değiştirmek suretiyle, hükümet teklifine göre, dört katma çıkarmış; ayrıca bu yüküm dışında bırakılan alanın yüzölçümünü de yine hükümet teklifine göre beşte birine indirmiştir. Kanun tasarısının gerekçesinde de, Tarım Komisyonunun değiştirilişinde de ağaçlandırma giderinin neye göre hesaplandığı; hükümet teklifindeki hektar başına 500 yani

E. Sayısı:1968/62

K. Sayısı:1969/16

dekar başına elli lira ile komisyonun saptadığı dekar başına 200 lira arasındaki büyük farkın neden ileri geldiği açıklanmış değildir.

Öte yandan zararlar olsa olsa ancak olay sırasındaki rayice göre karşılanabilir. Oysa 114. madde kanunun kabul edildiği 8/5/1956 gününe kadar gelen geçmiş bir zaman devresindeki hesaplara dayanır kesin bir rakam getirmektedir. Bu rakamın o tarihlerdeki rayiç göz önünde tutularak saptandığı kabul edilse bile, daha sonraları için, hele 1969 yılında ağaçlandırma masraflarından doğacak zararları aynı etkenlikle karşılayabileceği ileri sürülemez. Sonra aynı büyüklükteki iki alanın aynı giderle ağaçlanabilmesinin her zaman her yerde mümkün olamayacağı da gözden uzak tutulmamalıdır. Demek ki 114. maddenin getirdiği hüküm kanunun gerekçesinde "yakılan veya tahrip olunan orman sahalarının yeniden ağaçlandırılması için yapılacak masrafların müsebbiplerinden alınması"ndan söz edilmekle birlikte, aslında ağaçlandırma giderinden doğma gerçek zararı karşılamaktan çok Orman Kanununa aykırı eylemler arasında bir ayırım yapma ve belirli bir yüzölçümünden daha büyük alanların yok edilmesine yol açan eylemlerde bu eylemler küçük alanlar aleyhine işlenmiş eylemlerden ağır görüldüğü için müeyyideleri o oranda ağırlaştırma yeteneğini taşımaktadır.

Bunun böyle olması da yerindedir. Çünkü ormanların tahribinden veya yakılmasından doğan zararlar öyle ağır ve geniş kapsamlıdır ki bu nitelik suçluların genel olarak çok düşük olan iktisadî güçleriyle bir araya gelince gerçek zararın tümünün sebep olanlara ödettirilmesi olanağı hemen hemen ele hiç geçmez. Yok edilmiş orman alanları sebep olanlarca ağaçlandırılınsın ve imar edilsin diye beklenmesi düşünülemeyeceği içindir ki 6831 sayılı Kanun 57., 58. ve 59. maddeleriyle, ilkenin çıkarları yönünden hayati önemi olan bu ödevi, Orman Umum Müdürlüğüne dolayısıyla de Devlete yüklemiştir.

114. maddedeki "bir dekar" ölçüsünün ormanlık alanların yok edilmesinde ağır olan ve olmayan eylemleri, müeyyide bakımından, birbirinden ayırabilmek için yapılmış bir sınırlama olarak kabul edilmesi yerinde olur. Küçük alanlardaki orman varlığının yok edilmesinde çoğunlukla ağaçlandırmanın gereksiz bulunduğu ve doğanın kaybı kendi kendine telafi etmekte oluşu gibi bir takım olsuların da bu ayırmada etki gösterdiği ayrıca düşünülebilir. Burada sınırlamanın niçin on dekar üzerinden yapılmış olduğu, neden hükümet teklifindeki yarım hektarın reva daha başka bir genişliğin ele alınmadığı üzerinde durulanlar olacaktır. Kanunların Kesin ve yuvarlak rakamlar üzerinden yaptıkları bütün sınırlamalarda aynı itiraz ileri sürülebilir. Bu İtirazlar da başka itirazları üzerine çeker ve karşı tartışmalara yol açar; konuyu olumlu ve kesin bir sonuca götürmez. İncelenen konuda böyle bir sorunun ele alınması, bu nedenle, yersiz ve isabetsiz olacaktır.

6831 sayılı Kanunun 114. maddesinin yukardan beri açıklanan niteliği göz önünde bulundurulursa bu maddede yer alan ve bir dekar veya daha az genişlikteki orman alanlarını tahrip yoluyla veya yakarak yok edenleri ağaçlandırma giderini ödeme yükümü dışında tutan hükmün, Anayasanın 131. maddesine aykırı olmadığı kendiliğinden ortaya çıkar. Kanun önünde eşitlik sorununa gelince : Bir dekar veya daha az yüzölçümündeki ormanlık, alanları yok edenlerle daha geniş alanları yok edenlerin eylemleri, ağırlık bakımından birbirine eşit olmadığı için, bunların müeyyide yönünden de birbirlerine eşit olmaları beklenemez. Kanun önünde eşitlik ancak kanunî şart ve niteliklere uyarlık halinde ve o oranda söz konusu olabilir. Demek ki iptali istenen hükmün Anayasanın 12. maddesine aykırı bir yönü yoktur. Aynı hükmün Anayasanın başka herhangi bir maddesine aykırı olduğu da düşünülemez. Şu duruma göre itirazın reddedilmesi gereklidir.

Üylerden Salim Başol, Feyzullah Uslu, Avni Givda, Muhittin Taylan, Recai Seçkin ve Ahmet Akar bu görüşe katılmamışlardır.

VI. Sonuç:

E. Sayısı:1968/62

K. Sayısı:1969/16

6831 sayılı Orman Kanununun 114. maddesinde yer alan "bir dekardan fazla" ibaresinin Anayasa'ya aykırı olmadığına ve itirazın reddine üyelerden Salim Başol, Feyzullah, Uslu, Avni Givda, Muhittin Taylan, Recai Seçkin ve Ahmet Akar'ın karşı oylarıyla ve oyçokluğu ile 3/4/1969 gününde karar verildi.

Başkanvekili
Lütfi Ömerbaş

Üye
İhsan Keçecioğlu

Üye
Salim Başol

Üye
Feyzullah Uslu

Üye
Celalettin Kuralmen

Üye
Hakkı Ketenoğlu

Üye
Fazlı Uluocak

Üye
Sait Koçak

Üye
Avni Givda

Üye
Muhittin Taylan

Üye
İhsan Ecemiş

Üye
Recai Seçkin

Üye
Ahmet Akar

Üye
Halit Zarbun

Üye
Muhittin Gürün

KARŞI OY YAZISI

1- Çoğunluk gerekçesinde bir dekardan az bir alandaki ormanın yok edilmesi durumlarında insan eli değmeksizin alanın kendiliğinden ağaçlanacağı gibi gerçeklik ölçüsü bilinmeyen bir olaya dayanılmıştır,

2- Bundan başka sınırlandırmanın ne gibi bir gerekçesi olduğu yasama çalışmaları sırasında hükümet tasarısında ve Meclis Tarım Komisyonunun değiştirmesinde benimsenen sayıların dayanağının gösterilmemiş olması dolayısıyla anlaşılammaktadır. Kaldı ki bu sayılar arasında da belirgin bir başkalık vardır.

3- Bütün bu bilinmezler arasında bilinen bir yön ise, yakılan veya yok edilen bir orman alanının ağaçlandırma gideri yapılmaksızın yeniden ağaçlanıp eski durumuna gelebileceğidir.

E. Sayısı:1968/62

K. Sayısı:1969/16

4- İtiraz konusu kural, ceza ve başka türlü tazminatın yanında ormanı korumaya elverişli iyi bir yaptırımdır.

5- Bu duruma ve Anayasa'nın 131. maddesi uyarınca orman alanının genişletilmesinin ve Ormana karşı olan eylemlerin önlenmesinin Devletin ödevlerinden bulunmasına göre itiraz konusu sınırlandırma, Anayasa'ya aykırıdır ve çoğunluğun görüşü doğru değildir.

SONUÇ :

Yukarıda yazılı nedenlerden ötürü çoğunluk kararına karşıyız.

Üye
Salim Başol

Üye
Muhittin Taylan

Üye
Recai Seçkin

KARŞI OY YAZISI

Türkiye Cumhuriyeti Anayasa'sı genel olarak bütün ormanların özellikle Devlet ormanlarının korunması ve geliştirilmesi üzerinde büyük bir titizlikle durmaktadır.

Devletin, ormanların korunması ve ormanlık sahaların genişletilmesi için gerekli kanunları koymak ve tedbirleri almakla ödevli bulunması ;

Bütün ormanların gözetiminin Devlete ait olması; Devlet ormanlarının Devletçe yönetilmesi ve işletilmesi;

Devlet ormanlarının mülkiyetinin, yönetiminin ve işletilmesinin özel kişilere devredilememesi;

Devlet ormanlarının zamanaşımıyla mülk edinilememesi ve kamu yararı dışında irtifak hakkına konu olamaması;

Ormanlara zarar verebilecek hiç bir faaliyet ve eyleme müsaade edilememesi;

Ormanlar içinde veya hemen yakınında oturan halkın kalkındırılması ve orman bakımından gerekirse başka yere yerleştirilmesi;

Yanan ormanların yerine yeni orman yetiştirilmesi ve bu yerlerde başka çeşit tarım ve hayvancılık yapılmaması;

Orman suçları için genel af çıkarılmaması;

Ormanların tahribine yol açacak hiç bir siyasî propoganda yapılamaması;

Anayasa'nın 131. maddesinde yer almış ilkeler, yasaklar ve yükümlerdir. Bu ayrıntı hükümler orman konusunda Anayasa koyucusunun ereğini ve talimatını açıkça gösterir. Ormanlara ilişkin herhangi bir kanun hükmünün Anayasa'ya uygunluğu denetlenirken hükmün Anayasa'nın

E. Sayısı:1968/62
K. Sayısı:1969/16

131. maddesine doğrudan doğruya aykırı olup olmadığının araştırılması yetmez. Dolaylı olarak, hükmün uygulanmasının getireceği sonuçlar bakımından ortaya çıkabilecek aykırılıkların da öngörülmesi ve inceleme altındaki yasama belgesinin bütün yönlerden Anayasa koyucunun ereği ile bağdaşır bağdaşmayacağı üzerinde ayrıca durulması gerekir. 6831 sayılı Orman Kanununun 114. maddesindeki "bir dekaradan fazla" ibaresi böylesine bir incelemeden geçirilince görülecek durum ve varılacak sonuç şudur :

Yasanın suç saydığı eylemi işleyen o eylemine uygun düşen cezayı görür. Ayrıca eyleminden doğan zararı da ödemesi gerekir. Ormana ilişkin suçlarda da durum böyledir. Ancak orman suçu işleyen, kestiği yahut yaktığı ağaçların bedelini ödemesi ortadaki zararı karşılamaya yetmez. Çünkü yok edilen orman alanının eski haline getirilmesi de zorunludur. Bu da ağaçlandırma ile olur ve bir masrafa yol açar. İşte Orman Kanununun 114. maddesi orman suçlarından doğan zararların bu bölümünün karşılanmasını düzenlemektedir. Maddeye göre her türlü orman suçları ile tahrip olunan veya yakılan sahalara için kanunda yazılı tazminattan başka ayrıca beher dekar için 200 lira hesabıyla ağaçlandırma masrafına da hükmolunur; saha bir dekar veya daha az genişlikte ise ağaçlandırma masrafına hükmolunamaz.

Dekar başına verilecek ikiyüz liranın, genel olarak bu genişlikteki bir alanın ağaçlandırılması masrafını, hele bu miktarın kanunla kabulü tarihi 31/8/1956 olduğuna göre, özellikle şimdi karşılayıp karşılayamayacağı haklı olarak tartışılabilir; fakat sorunun çözümlenme yeri burası değildir ve eldeki konu bakımından hükmün bu yönünün bir önemi de yoktur. Yalnızca mahkemelerce hükmedilecek paranın zararı tam karşılayamamağının onun bir bölüm suçlulardan hiç alınmamasını olağan ve haklı gösterecek bir neden olamayacağına işaret edilerek bu yönün bir yana bırakılması yerinde olur.

Kanunca saptanan paranın niteliğine gelince : Gerek madde metninde gerekse yasanın gerekçesinde kullanılan deyimler bu niteliği kuşkuya yer bırakmayacak biçimde, açıklığa kavuşturmuştur. 114. madde orman suçları yüzünden uğranılmış zararlardan bir bölümünün bir dereceye kadar tazminini öngörmektedir.

114. maddenin orman suçluları arasında ayırma giderek bir dekar veya daha az genişlikteki orman alanlarını yok edenleri ağaçlandırma masrafını ödeme yükümü dışında bırakmasının, duruma Anayasa içi nitelik kazandıracak, hukukça geçerli bir izahı yapılamaz. Küçük alanlarda sunî ağaçlandırmaya gidilmesi gerekmiyeceği için bu bakımdan bir zarara uğramadığını, o nedenle de ağaçlandırma masrafından söz edilemeyeceğini ileri sürenler olabilir. Ancak unutulmamalıdır ki 6831 sayılı Kanunun çıkarıldığı 1956 yılında Hükümet ağaçlandırma masrafını ödeme yükümü dışında tutulacak alanların genişliğini yarım hektar olarak teklif ettiği halde yasama meclisi bunu bir dekara indirmiştir. Sunî ağaçlandırmanın gerekip gerekmediği gibi som teknik bir konuda yasama ve yürütme organları arasında böylesine geniş bir görüş ayrılığı olabileceğini kabul etmekte akıl güçlük çeker. Kaldı ki birbirine eşit genişlikteki iki alanın, kendiliğinden yeniden orman haline gelebilme yeteneğinin de mutlaka aynı olacağı hiçbir zaman savunulamaz. Bu tabiata, çevreye, tahribin niteliğine ve daha bir takım benzeri koşullara göre değişebilecek bir durumdur. Ülkenin neresinde ve ne nitelikte olursa olsun belirli bir genişlikten daha küçük alanların ağaçlandırmayı gerektirmeksizin kendiliğinden orman haline gelebileceğinin önceden kabul edilip hükme bağlanması düşünülemez. Nitekim 6831 sayılı Kanunun gerekçesinde de Tarım Komisyonunun değiştirmesinde de bundan söz edilmediği gibi ayırım nedeninin başkaca açıklanmasına da gidilmemiştir. Onun içindir ki bugün girilecek hukukça değerli bir ayırım nedenini bulma çabası yakıştırmadan, varsayımdan ileri niteliği olan bir sonuca varılmayacaktır.

Orman suçlarının aslında çok hafif olan cezalarının etkisizliğini bir dereceye kadar giderebilecek bir unsur olan ve doğrudan doğruya ceza mahkemesinde süratle hükme bağlanabilen

E. Sayısı:1968/62

K. Sayısı:1969/16

ağaçlandırma masrafının ormanların korunmasında ve geliştirilmesindeki yerini küçümsememek gerekir. 114. maddedeki ayırım sayısı çok bir bölüm orman suçlarının bu müeyyideden yoksun bırakılışı demektir. Ayırım için gerekçe yakıştırmaktan vazgeçilip de 114. madde delâlet ettiği anlam ve yol açabileceği aksaklıklarla ele alınca hükümde bir dekar ve daha aşağı genişlikteki alanlarda etkisini gösteren orman suçları bakımından bir müeyyide zaafını, ormanların korunması ve ormanlık sahaların genişletilmesi yönünden tedbir eksikliğini ve küçük orman parçalarının sürekli tahribine veya ormanların parça parça yok edilmesine yol açabilecek bir yumuşak tutumun ifadesini görmemek mümkün değildir. Bu niteliği ile Orman Kanununun 114. maddesindeki "bir dekardan fazla" ibaresinin Anayasa'nın 131. maddesinin birinci ve üçüncü fıkraların hükümlerine aykırı olduğu apaçık ortadadır.

Öte yandan 6831 sayılı Orman Kanununda yazılı ceza hükümleri gözden geçirilirse (Madde 91-114) yok edilen orman alanının genişliğinin bir eylemin suç sayılmasında etkisi bulunmadığı; yasanın cezanın bir kaç kat arttırılarak verilmesini öngördüğü özel durumlar arasında da genişlik unsuruna yer verilmiş olduğu görülür. Başka bir deyimle tahribine yol açtığı yerin genişliği, Orman Kanunu hükümlerine göre, belirli bir suçun niteliğini değiştirmez. Söz gelimi Devlet ormanından kerestelik ağaç kesme eyleminin cezası 3 aya kadar hapis ve kereste veya tomruğun beher metre küpü için 25 liradan 600 liraya kadar ağır para cezasıdır. Suçlunun eylemi yüzünden tahribe uğrayan alan bir dekardan eksik de olsa artık da olsa aynı ceza uygulanır. İtiraz konusu hüküm ise, Devlet ormanından kerestelik ağaç keserek aynı suçu işleyen iki kişi arasında; durumlarının kanunî niteliğinin aynı olmasına rağmen, yok edilen alanın bir dekardan çok veya az oluşuna göre bir ayırım yapılmasına; birinciden ayrıca ağaçlandırma masrafı alınmak, ikinciden alınmamak gibi değişik iki işlemin uygulanmasına yol açmaktadır. Şu durumda eşitlik ilkesinden söz etmenin yeri vardır ve itiraz konusu hüküm bu ilkeye de aykırı niteliktedir.

6831 sayılı Orman Kanununun 114. maddesindeki "bir dekardan fazla" ibaresinin, yukarıdan beri açıklanan nedenler sonucu, iptali gerekli iken hükmün Anayasa'ya aykırı bulunmadığına ve itirazın reddine karar verilmiş olması dolayısıyla 1968/62-1969/16 sayılı ve 3/4/1969 günlü karara karşıyız.

Üye

Avni Givda

Üye

Feyzullah Uslu

Üye

Ahmet Akar